

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת
ויקהל
תשפ"ד
גיליון מס'
678

רבי אלתר זצ"ל (ראשון משמאל) בהופעה

מצפת תצא אחוה

כשחווים את העונג שבאחוה,
את היופי והאצילות של השלום
והרעות - מובן שהציווי על
ריחוק מאש המחלוקת והכעס -
יתקבל הרבה יותר באוזניים
כרויות ובנפש חפצה

1.

מרן הגאון רבי אלעזר מנחם שך זצוק"ל פגש פעם בשני יהודים נכבדים ניצים. לא בהכרח פיזית, אבל בעיקר מילולית. חיצים ובליסטראות זרקו זה על זה.

"כל זה" - הפטיר ראש ישיבת פוניבז' - "בגלל שהם עדיין לא טעמו את הטעם המתוק של הוויתור והשלום!".

2.

"ויקהל משה - לא תבערו אש". לא בכדי, כך חשבנו, נסמכו. התורה לא מדגישה את ה"ויקהל"

כסיפור דברים.

אלא שכאשר רוצים ללמד את עם ישראל על "לא תבערו אש בכל מושבותיכם" - אין הולם לעשות זאת מזמן של "ויקהל".

שכן כשכולם חווים את העונג שבאחוה, את היופי והאצילות של השלום והרעות - מובן שהציווי על ריחוק מאש המחלוקת והכעס - יתקבל הרבה יותר באוזניים כרויות ובנפש חפצה.

אין הם נדרשים אלא לא לחבל במצב הקיים, להמשיך את האווירה המופלאה הזו הלאה - -

4.

באחרונה הסתלק מעמנו "רבי אלתר" המיתולוגי - המחנך וה"חוויה היהודית", האיש שכולנו גדלנו עליו.

גם אם עברו עשורים מאז הוציא לאור את ה'קסטות' שלו (זוכרים את העפרונות?) קשה לנתק את החגים מרבי אלתר, ואת רבי אלתר מהחגים. הוא הטמיע בקרב כולנו עונג ושמחה בחגי ישראל, טעם שלא פג גם אחרי שנים רבות.

רבי אלתר לא רק סיפר על החגים; אלא חווה את חוויותיהם. הוא הצליח לצרור בזיכרונו את היופי שבהם, את הנשמה שלהם. ("מי יודע כמה מדליקים", ועוד עוד).

אפשר אפוא, שעד היום, אנחנו חווים את חווית החגים עם אותה מתיקות ילדותית של אז.

3.

התורה, אנחנו רואים שוב ושוב, איננה רק מצווה כללית עשה ולא-תעשה. זה לא כמו שוטר שעובד לפי חוקים יבשים וקרים.

התורה דורשת נשמה. כימיה. חיבור נפשי. בחינת: "את הגר לא תונו, כי גרים הייתם בארץ מצריים". שנרגיש. שנחווה. שנהיה חלק מהסיפור.

הפנקסו של החנך

דילמות הינוכיות אקטואליות

פורים קטן נאך א' בחירות..

...ואז באחת, חל מפנה חד.
מוכרז הס בקהל. בוודאי כעת
האדמו"ר יערוך 'זכור', או
לפחות פרק תהילים, הרהרתי
בליבי, אך ההמשך הפתיע גם
אותי..

הרב אליהו-מאיר קצבורג

אחיסמן - לוד

אם בכל שנה, משוננס אדר נכנסת עימו מבוכה
קלה ותהייה - האם וכיצד ניתן 'להרבות
בשמחה', הרי שבשנה מעוברת, המבוכה
מכופלת. ואם כך בכל ימי אדר, על אחת כמה
וכמה בפורים קטן, שגם כך קשה להבין איך
בדיוק אמורים לחגוג אותו, קל וחומר כשהוא
חל ביום שישי חורפי שאינו מאפשר להספיק
לקיים 'טוב לב משתה תמיד'.

נו, לפחות מתארחים בכני ברק, שלפי חלק מן
הדעות היא ספק מוקפת, אז אפשר להשלים
בשבת... בסעודה לחש לי גיסי, ספק ברצינות
ספק בהלצה, שאצל החסידים, ה'עניינים' הם
בעיקר בפורים קטן, אז שואבים את כל
האורות וההשפעות.

לא יודע מה הוא התכוון, אבל אני, אורו עיני,
מבחינתי, קיבלתי תשובה לשאלה - השמחה
מאין תימצא.

אך הסתיימה לה הסעודה, ואני אוזר כגבר
חלצי, מחיש את פעמי לכיוון בית המדרש
הגדול דחסידי 'וויזניץ', שם תימצא ה'שמחה'
האמיתית, בוודאי אדי אלכוהול מרחפים,
והכל מעלים על שפתם בת-שחוק נוכח

ה'פורים שפיל' שמשמח לבב אלוקים ואדם...

את האמת, בצאתי לרחובה של עיר נוכחתי
עד כמה הימים המהימי ערב בחירות. היה
קשה למצוא פיסת כביש פנויה מפלייארים

תלמודא

מושג תלמודי אחד

"דרך חירות" - לדמותו

שאלה מחוכמת יש לשאול כאשר לומדים את
סוגיית "דרך חירות" בעיצומו של פרק 'ערבי
פסחים'.

אין ספק, מחד, כי דין הסיבה הוא אחד הדינים
המשמעותיים שמבטאים חירות (ראה גמרא
פסחים קח, א בהרחבה) ולכן בשעת אכילת מרור
- שמבטא עבדות - אין מסבים.

מאידך, נאמר דין "דרך חירות" נוסף בעמוד
ב': שתייה של יין מעורב במים, כדי שהשתייה
תהא עריבה עליו ותהיה נוחה וקלילה לו (זהו
בלשוננו, לאור המשתמע בדברי הראשונים על-
אתר) ואם לא כן - "אמר רבא: ידי יין יצא, ידי
חירות לא יצא" (כלומר: שיצא ידי מצוות שמחת
יום-טוב בשתיית היין, אך לא יצא ידי-חובת
שתיית ארבעה כוסות שצריכות להישתות ב"דרך
חירות" ויין זה כבד על שותהו).

והנה בניגוד לדעת הרא"ש הסבור כי השותה
ד' כוסות ללא הסבה - לא יצא ידי חובתו כלל
(וכפי שהסיק מדברי הגמרא עמוד א' בתחתית
העמוד), משמע "דרך חירות" מעכב את קיום
המצווה, כאן - לגבי יין חי - נקט שיוצאים ידי
חובה גם בו. וצריך עיון: מה ההבדל בין "דרך
חירות" זה לחברו?

ואפשר אולי לומר שיש שוני מהותי בין סוגי
ה"דרך חירות": בעוד בהסיבה יש כאן פעולה של
הבעת חירות, שכן כך נוהג בן-חורין; לגבי יין
שאיננו מזוג הוא גם מראה חירות בעצם שתייתו,
אלא שיש כאן חיסרון בשלמות ה"דרך חירות"
בכך שהיין כבד ולא נעים כל-כך לשתייה, בניגוד
לאי הסבה שחיסר בצורת ה"חירות" באופן גמור.

והבן. ותן לחכם ויחכם עוד.

צבעוניים וזועקים חמס, כל אחד מורה בדרכו
למי המפלגה היחידה לה ראוי להצביע, מהי
האמת היחידה הראויה להאמר.

גיחוך קל עלה בליבי, מה לנו ולבחירות, עם
ישראל עכשיו ב'פורים קטן', להרבות אהבה
ורעות, או כמו שאומרים זאת בוויז'ניץ -
אהבת השי"ת, אהבת ישראל, אהבת התורה.
במרכז השיכון, בבית המדרש המואר - שם
אוכל למצוא בעז"ה את החיים האמיתיים...

לא משנה כמה פעמים היית כאן, אבל תמיד
אתה מוצא את עצמך נתקף בהלם קל למראה
בית המדרש מלא ההוד, מוצף באורה,
פרנצ'עס גדושים אלפי חסידים מתנועענים -
לקצב ניגון וויז'ניצאי נוגה.

'למה לא שיר יותר שמח?' אני תוהה בליבי,
רגע לפני שאני מצליח לזהות את המילים:

'יוודע, בגויים, לעינינו, נקמת, נקמת דם,
נקמת דם עבדיך השפוך,

'יוודע, בגויים, לעינינו, נקמת, אוי אוי נקמת
דם, נקמת דם עבדיך השפוך'...

אם החיים האמיתיים ביקשתי, היכן עם
ישראל אוחו - תהיתי, איפה פורים ולאיוזה
משתה ייחלתי, עם ישראל אוחו כעת ב'נקמת
דם עבדיך השפוך'...

והרבי, רבי ישראל שליט"א - ליבם ואוהבם
של ישראל, יושב ומוחה מעיניו הקדושות,
דמעה אחר דמעה. ומי שמתבונן מבחין, שהוא
מקדיש דמעה אחת למשפחות האסון בשמחת
תורה, דמעה נוספת ליקריהם הנתונים בצרה
ובשביה, עוד אחת לחיים שנגדעו בשערי
העיר ירושלים, אחת לאבא הגיבור שליווה את
ילדתו הרכה מתוך אמונה תמימה, ואחת
לשכניהם שבנם נעקד על המזבח בערב שבת
בקריית מלאכי... ועוד אחת ועוד...

המנגינה משתפכת ועולה, החסידים כולם כבר
בעולם אחר:

'ואומר ידין בגויים מלא גוויות, מחץ ראש,
מחץ ראש'...

ואז באחת, חל מפנה חד. מוכרז הס בקהל.

בוודאי כעת האדמו"ר יערוך 'זכור', או
לפחות פרק תהילים, הרהרתי בליבי, אך
ההמשך הפתיע גם אותי.

לא נפרדו

... התחלנו בנסיעה, כנראה שזה היה לחאן-יונס. המוח לא עובד בכאלה זמנים, שכן אתה לא יודע אם זה חלום או מציאות...

כסליו תשפ"ב.

באמצע חודש כסליו הלך לעולמו סבי הרב יוסף שלמה גינצבורג זצ"ל, אשר אין כמעט מי שגדל בעיר חיפה שלא הכירו. איש של צורה היה, מלמד תשב"ר שנים רבות ולאחר מכן בוחן בת"ת תורת אמת בחיפה, ת"ח ושקדן, אוהב את הבריות והם אוהבים אותו. סיפור חייו יכל למלא ספר עב כרס, יכל- כי בשתיקתו העדיף שדפי הספר יישארו לבנים, צנוע היה ולא אהב להבליט את עצמו.

יודעי-דבר סיפרו על 'מבחני סיכה' שערך, אך ממנו לא שמעת כמעט דבר וחצי דבר על כך. לא נהג להבליט את בקיאותו, אלא שלפעמים זו הייתה יוצאת ומבצבצת מהחורים ומהסדקים. היה משכים ללמוד בעוד ליל, ואחרוני הבטלנים היו אוהבים לספר שהם לא "אהבו" אותו, דבר שהיה נדיר במיוחד, אלמלא ההסבר הבא- בעוד שהם היו מסיימים את חוק פטפוטיהם בשעות הקטנות של הלילה היה הוא כבר מופיע ממרומי גילו להתחיל את היום הבא בלימוד התורה הקדושה -

הוא לא נהג להעיר לאף אחד, אך בעצם הופעתו לסדריו ולתפילותיו אמר לכולם עד כמה יש להתייחס לחיים ברצינות הראויה. בתקופה האחרונה לחייו מצבו הלך והדרדר, עד שנוקק לסיוע צמוד, בקושי הלך על רגליו, ועם כל זה מעולם כמעט ולא התלונן, לא אהב להתאנח בקול רם, ובכלל- לא חשב שמגיע לו משהו. בתקופה שלאחר מכן כבר בקושי דיבר, רק מפעם לפעם יכול היית להיווכח שמוחו עדיין לא בגד בו.

עד לאותו היום המר שבאנו בני משפחתו ללוותו למנוחות, ויצא בשם טוב מן העולם.

ט' תשרי תשפ"ג.

י"א חודשים עברו מפטירתו של סבא. לאחר תפילת שחרית נפרדו בניו מן תפקיד "החזן של שחרית" שליווה אותם במשך שנה שלימה, בזמן ובבין הזמנים, ביום חול ובשישי ומוצ"ש, ובעצם בכל מקום שרק הלכו היה עליהם לדאוג ל"חיוב" שלהם. לא קלה המשימה, אך מה לא עושים בשביל אבא. הודו הבנים לגבאים על ה'עמוד', והבטיחו לעצמם להמשיך ולפעול לעילוי נשמתו הטהורה של אביהם.

אך פונים הם לקיים את מצוות היום בריבוי אכילה ושתייה, ועל צג הפלאפון שזה עתה מתעורר מהשתקתו מופיע מספר חריג של שיחות שלא נענו. מתברר, שסבתא, שאתמול בלילה עוד דברה עם ילדיה ואיחלה שנה טובה, התקשרה למכרים ובני משפחה רחוקים ובודדים ועודדה את

רוחם, תכננה את שהותה בימי חול המועד הקרב ובא, נמצאת כרגע באשפוז במצב קשה.

בלילה נדדה שנתה, ולפנות בוקר היא הזעיקה את כלתה שגרה בקרבת מקום שהיא מרגישה שקיצה קרב, התבטאות חד-פעמית שלא נשמעה עד אז מפיה כלל, וגם לא לאחר מכן, כי תוך כמה שעות ספורות השיבה נשמתה ליצורה במיתת נשיקה.

הבנים הנדהמים נזעקו מכל הארץ אל העיר חיפה, משאירים בביתם את נשותיהם וילדיהם, שם הם מספיקים לקברה בהשתתפות מצומצמת בשעת פניא דמעלי יומא דכיפורי ממש. פחות משעה אחת יש להם לשבת שבעה עד שיו"ט הקרב ובא יבטל אותה, וכך הם מגיעים כלא-מאמינים אל קול החזן הפותח בכל נדרי, בעיר חיפה כמובן, שם באורח-פתע הם נאלצים לשהות ביום-הכיפורים, ללא המשפחה והילדים, ללא הכנה, וכשאפילו שבעת ימי אבילות אין עליהם לשבת.

העיתוי המפליא היה לשיחת היום, אין אנו יודעים חשבונות שמיים, אך נשתף בהרהורים של אחד מבניה שליט"א, ולשם כך נקדים כמה מילים על סבתי ע"ה.

סבתי חינכה כמורה ב'בית-יעקב', וגם כשיצאה לגמלאות, אף פעם לא היתה משועממת בלשון המעטה. ולא שהתעסקה בקשקושי הנכדים, לא ולא, רוב ככל מעיינותיה היו בדברי חיזוק ומוסר, סיפורי השגחה פרטית, תמיד היתה שולחת את צאצאיה לחפש לה מקורות לפסוקים ומאמרי חז"ל שהיו בזכרונה מי-יודע ממתני, ואשר מזה הוציאה חוברות חיזוק בעניני ברכות וצניעות ועוד, אשה "רגילה" כביכול אשר בדרגתה היתה ממש כאחת הנשים הצדקניות אי שם מעיירות גליציה. היתה עורכת מבצעי ברכות, עוד מהיותה מורה, וכל מי שרק היה מוכן לשמוע היה זוכה לטללי חיזוק, בפרט בעניני אמנים וברכות, שבוהה השקיעה הרבה כוחות, להחדיר היטב במשפחתה את ענין הברכות בקול רם ובכוונה עד שילדי המשפחה היו בולטים לדוגמא אצל חבריהם, "תברך כמו גינצבורג" היו אומרים לילדיהם.

"לא פלא"- אומר אחד הבנים שליט"א- שסבתא נפטרה בדיוק לאחר מלאת ה"חיוב" לאבינו זצ"ל, סבתא, שכ"כ היה חשוב לה עניית אמן וברכות, היה מגיע לה "חיוב" מלא בנפרד, בלי שיתערבבו הימים זה בזה.

מי יודע.

<<< המשך בעמוד הבא

לתשומת-ליבכם!

מהדורת הדפוס חודפסת בנחות
מובלת מאוד ברחבי הארץ. ניתן לקבל
את הגיליון ללא תמורה - בשליחת
דוא"ל לכתובת:
abyisrael@gmail.com

לא נפרדו (המשך)

מוצ"ש, ט' תשרי תשפ"ד.

בני המשפחה נערכים מבעוד-מועד לעלייה לקברה של סבתא ע"ה. מכיון שהיא רציית יוצא בערב יו"כ, יום שהשעה קצרה בו מלנסוע נסיעות ארוכות, החליטו פה-אחד להקדים נסיעתם מבערב.

כך במוצ"ש נפגשו כולם בבית הקברות שדה יהושע אוהל תמר (כפר סמיר) בחיפה. גם אני הקטן כותב-השורות "קפצתי" מביתי בחיפה שזה לא מכבר באתי אליו לגור לאחר חתונתי, ובעוד הבנים מתאספים על יד הקבר מקבלים הם טלפון מוכר מעט, טלפון בעיתוי מפליא, עוד יותר מהפלא שעדיין מלווה אותם מהשנה הקודמת. "מצאו את חנן בלי הכרה!"

בשביל להבין מי הוא אותו חנן, עלינו לחזור מעט אחורה.

אי-שם בשנים שלאחר השואה, כמעט כל בן-דוד-שלישי הפך לקרוב ממדריגה ראשונה. ובפרט כשזה היה גלמוד ללא מכר וגואל. כך גם קרה עם שאר בשרם של סבי וסבתי - חנן (חונא) מאיר ע"ה.

אמו עזבה אותו כשהיה בן שלוש שנים בלבד, התגרשה ופרקה מעצמה עול תו"מ רח"ל. כך נשארו הוא ואביו לבדם, כשרק סבי וסבתי היו להם לגואל. בחור מוכשר היה חנן, אלא שנסיבות החיים בימים ההם, הביאוהו לשרת בצבא, שם לא איבד הוא את אמונתו, אך הם איבדו ממנו במעט את שפיות דעתו. לא הרבה הוא לדבר על מה שעבר עליו, עדין נפש היה, אך גם איש אומלל היה, בכל חודש קיבל קצבה של נכה צה"ל, ומפעם לפעם יכלת לשמוע מפיו שבצבא יש אנשים רעים. לא כעס, ולא צעק, רק איש מסכן שעסוק היה בלהכניס קופסאות חד-פעמיות זו בזו. כסף לא היה חסר לו, אך מתוקף מצבו הנפשי יכל היה לפנות לעוברי אורח ולבקש מהם שקל, ומשהיה מקבל אותו היה קונה בזה ארטיק ואכלו בפינת רחוב להנאתו. לנישואין לא היה כשיר כ"כ, ונשאר רווק מזדקן ללא זש"ק, עד יום מותו.

סבי וסבתי שנשארו לו לגואל היו דואגים לו במסירות, סבי היה הולך בכל יום לעמוד עליו שייטול את התרופות שנצרכו לבריאותו שלא היה בו דעת במיוחד לשמור עליה, מארחים אותו בשבתות על שולחנם, ודואגים לכל עניניו. היה בא לכל שמחה משפחתית, ממש מעשרה ראשונים, משום שלא היו לו עוד עיסוקים חשובים מדי מכדי לוותר עליהם. בתקופה מאוחרת יותר משהזדקן עזב את ביתו בחיפה לטובת בית אבות בבני ברק, שם המשיכו לדאוג לו בני המשפחה הצדיקים שגרים בבני ברק, לארחו בשבתות וחגים, ולשים לב למצבו שם בבית האבות.

כחלק מדאגתם של סבי לחנן בחייו, דאגו לו אף לאחר מותו. והם - שחיו בבהירות שיש את אותו יום המיתה - דאגו מבעוד-מועד לקנות לעצמם חלקת קבר זה ליד זה, וכמובן חלקה שלישית צמודה לחנן שאר בשרם. ולא שחששו שלא יקברוהו בקבר ישראל, דאגתם בעיקר הייתה לעילוי נשמתו, באשר אין מי שיעלה על קברו ביום השנה ויאמר קדיש לעילוי נשמתו, וכשהיה לו קבר צמוד לקברם, הרי שכשיעלו בבוא היום - יום השנה שלהם - בני משפחתם על קברם, יפקדו הם בעת ובעונה אחת אף את קברו של חנן. ואף שלא יזכה שיעלו ביום היארציית ממש, לפחות יזכה פעם ופעמיים בשנה שיפקדו גם את קברו.

אך מסובב הסיבות דאג לנשמתו, הן גם לו מגיע שיעלו אליו ביום היארציית, וביום השנה הראשון לפטירתה של סבתי, באותו היום ממש, הלך גם חנן באורח פתע לבית עולמו, לא יום לפני ולא יום אחרי, ללא כל סיבה מוקדמת, אלא שחנקתו אומצא ונמצא לאחר זמן ללא רוח חיים.

היה מי שאמר, שהנה מסופר על צדיקים שבקשו לקבור עמם את פנקסי קבלותיהם או מעשי הצדקה שלהם, וכאן קברו עמם סבא וסבתא את חנן כבודו ובעצמו.

ואנו נוסיף, שהיה כאן הארה שמימית, אתם בקשתם לדאוג לו לעילוי נשמה, אני ידאג שהוא גם יזכה ל"יארציית".

*

וכל ההולך בבית-הקברות 'שדה יהושע' בחיפה - יוכל לראות את שלושת המציבות זו ליד זו, בתאריכים שעליהם, המספרים את סיפור המציבות, סיפור פלאי.

איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת.

(סיפר: הרב ארי גינצבורג. תודות לו על מסירת הסיפור המיוחד המתפרסם כאן לראשונה)

לתשומת-ליבכם!

**מהדורת הדפוס מודפסת בכמות
מוגבלת מאוד ברחבי הארץ. ניתן לקבל
את הגיליון ללא תמורה - בשליחת
דוא"ל לכתובת:**

abyisrael@gmail.com

מלווה הלכה

אקטואליה מזווית יהודית

כל מה שניסינו להדחיק עד עתה. אחרת תמיד נישאר חסומים ונתפלא מדוע אנו לא מצליחים לשמוח. מדוע אנו לא מצליחים לסלוח.

רק אחרי שנצליח לשים על השולחן נקודה אמיתית, של כאב, טהור, נקי, ששום-דבר לא מצליח להכחיש או להשתיק אותו. אחרי שנבין אותו, ניתן לו מקום, נוכל גם להיפרד ממנו לשלום. נוכל לסלוח לעצמינו, לעולם כולו. נוכל לשמוח עם עצמינו, עם העולם כולו.

כי ככה הוא פורים, וכזו היא טבעה של השמחה החמקמקה - חייבים קצת ונהפוך הוא, כדי לעבור מאבל ליום טוב, ומחשכה לאור גדול.

פורים קטן נאך א'בחירות.. (המשך מעמוד 2)

ניגון ויז'ניצאי החל להתנגן בחלל המילים היו מוכרות, הלחן קצת פחות:

'ועל ועל הניסים, ועל ועל הפורקן...

שעשית לאבותינו, בימים ההם בזמן הזה...'

ועל, הניסים? איך הגענו פתאום לועל הניסים?

אך במקום תשובה הם המשיכו בצלילים הקסומים:

'בימי מרדכי ואסתר, בשושן הבירה,

עמד, ע-מ-ד עליהם המן הרשע...'

ואז באחת, הכתה בי ההבנה, פתאום כבר ידעת השמחה - מאין תימצא.

לפני כל פורים יש תענית אסתר. דברי הצומות וזעקתם - הם ההקדמה הטובה ביותר למשתה ויום טוב.

רק אחרי שמגילה שלימה מגוללת באומץ ובצורה כנה, את הכל על השולחן, אז אפשר למצוא את האור בתוך ההסתר.

הרחוב הקריר קידם את פני בשתיקה. זרויף דקים החל להרטיב את אותם הפשקווילים, הדפים הזועקים, הכואבים, שכיסו את האדמה, וכעת נראו הרבה פחות בטוחים בעצמם.

עכשיו כבר הבטתי עליהם בקצת-פחות התנשאות, בהרבה יותר הבנה.

נכון, מאוד פוטוגני להיות שוחר שלום ולהצהיר שכל המחלוקות מיותרות וכולנו אחים בנפש. אבל בצורה שכזו, עמוק יישארו כל הנקודות הבלתי-פתורות, אלו שלא נוח להכיר בקיומם, אבל בבוא היום הם יתבעו את עלבונם.

לפעמים אין מנוס מלגעת בנקודת הכאב, להציף את

הופיעו!

מבית הסיפורים אותנטיים וזמניים

אברהם ישראל פרידמן

קיבוץ כיסופים

קיבוץ של סיפורים ומחשבות יוריים אישיים מטרטלים מפרעות תשפ"ד

מחיר השקה: **35 ₪ בלבד!**

מהדורה מוגבלת! לא ניתן להשיג בחנויות הספרים כלל אלא רק בנקודות המכירה

הפצה בלעדית: מכון "בלבני": פלא' 0504116867 דוא"ל: 0504116867@gmail.com